

ook maar in het allermint den tekst moderniseerden.

Wil men Vondel vertalen in De-Vrienen-te-Winkelsch? Dan zij men er van doordrongen dat de oude woorden, die de Meester hoorde zingen in zijn ziel, anders klonken en heel anders klinken dan de moderne equivalenten, waaronder er moeten zijn, die de dichter versmaad zou hebben omdat zij ontmunt zijn, zonder karakter geworden: opgesleten woorden nog wel goed voor de geschriftjes, waaruit cadetten hun theorie van geweer of kanon leeren, maar niet meer goed om er een dichtelijk werk in te vertalen.

Want, wie Vondel moderniseert, vertaalt. En, wie poëzie vertaalt, mag wel een buitengewoon taalgevoel en gehoor hebben of hij levert jammerlijk knoeiwerk.

Het spijt ons dat de conclusie zoo voor de hand ligt, nu wij moeten erkennen dat de heer Verkuijl niet alleen taalgevoel moet ontberen, maar ook maatgehoor, naar het schijnt, zelfs voldoende kennis van prosodie. Wij zullen ons beperken in het geven van voorbeelden; maar ons beweren dient toch door eenige bewijzen gestaafd:

Vondel schrijft:

1. Het hemelsche gerecht heeft zich, ten langen
lesten,
2. Erbarremd over mij en mijn benauwde vesten
3. En arme burgerij.

De heer Verkuijl vertaalt:

Het Hemelsche gerecht heeft zich ten langen leste,
Ontfermd over mij en mijn benauwde veste,
en arme burgerij;

Volstrekt overbodig zijn die kapitale H en die komma achter veste. *Erbarremd* is, dunkt ons, al heel duidelijk. Wie dat woord niet kent, begrijpt evenmin *ontfermd*. En nu heeft de Vondel-vertaler in zijn hooge wijsheid, niet eens gehoord of kunnen uitrekenen dat zijn tweede regel al dadelijk geen alexandrijn meer was! En toch, als hij nog één woord

had willen vertalen, zou 't *benauwde* moeten zijn, want wij zeggen nog wel „*heb erbarmen*”, maar niet meer „*benauwen*” voor *in 't nauwe brengen*.

Vondel schrijft:

5. De vijand zonder dat wij uitkomst durfden
hopen
6. Is, zonder slag of stoot, van zelf het veld
verloopen.

Verkuijl denkt er niet aan dat, door *verloopen* in *ontloopen* te veranderen, de moeilijkheid zou zijn verklaard doch vertaalt zoo plat mogelijk:

Is, zonder slag of stoot, *van zelven afgedropen*. (!!)

Totaal verknoeid is het eerste couplet der rei van Amsterdamsche Maagden.

Vondel schrijft:

415. Nu stelt het puik van zoete kelen,
Om daar gezangen op te spelen,
Tot lof van God...

Verkuijl schrijft den onzin neër:

Wij zijn gereed met zoete kelen
Om daar gezangen op te spelen
Tot lof van God...

Vondel schrijft in de Rei van Edelingen:

686. „En myr tot levensonderhoud.”

Verkuyl maakt er heel eenvoudig van:

„En mirrhe tot levensonderhoud,”

zonder te hooren dat het niet klopt, etc. etc.

Wij moeten wenschen dat deze bewering van den *Gijsbreght* niet in veler handen kome en den heer Verkuyl met allen ernst onder het oog brengen dat, zoo iemand zich moge verstouten Vondel te vertalen in het moderne Nederlandsch, die iemand een groot dichter wezen moet en dan nog wel zou kunnen falen. De heer Verkuyl, aan wiens uitnemende bedoelingen wij niet mogen twifelen, had moeten begrijpen dat hij daarvoor de man niet is en dat hij 't niet begrepen heeft bewijst dat hij Vondel niet waardeeren kan met voldoende eerbied en ootmoed.

F. L.